

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/39/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420201298
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8420201298.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu L. L. so sídlom M. XX, XXX XX F., K.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, proti žalovaným: 1/ K.. Y. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, XXX XX U., zastúpený splnomocneným zástupcom predsedom A. F. L. - F. U. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, XXX XX T., 2/ R. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, XXX XX U., právne zastúpená advokátom JUDr. Daniel Tarbaj, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345, o zaplataenie sumy 124.605,32 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 6Csp/98/2020-244 zo dňa 01. júna 2022, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Žalovaným 1/ a 2/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanému 1/ voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

III. Žalovanej 2/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého po právoplatnosti rozsudku rozhodne súd samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497, § 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom ku dňu 30.06.2008, § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu 30.06.2008, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, 2, § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu 30.06.2008, § 565, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu zosplatnenia úveru, § 54a, § 879v zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinného od 05.12.2018, § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, § 132 ods. 1, 2, § 150 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Uznesením č.k. 12CoCsp/27/2021-186 zo dňa 23.09.2021 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z tzv. procesných dôvodov s tým, že bez ohľadu na spôsob identifikácie prvej splátky pre ktorú došlo k zosplatneniu, záver súdu prvej inštancie o premlčaní žalobcovho nároku bol správny. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo znovu vec prejednať za stavu dodržania zákonného procesného postupu, teda najsamprv doručiť žalobcovi vyjadrenie žalovanej 2/ k žalobe (hoc jeho obsah je už žalobcovi známy), v nadväznosti na jeho aktivitu, resp. pasivitu postupovať podľa príslušných ustanovení upravujúcich postup súdu po začatí konania, následne prípadné samotné pojednávanie vo veci vykonať za dodržania všetkých príslušnými predpismi ustanovených podmienok a znovu vo veci rozhodnúť a samozrejme, svoje rozhodnutie aj náležite a dôkladne odôvodniť, a tiež znova rozhodnúť o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania.

4. V zmysle pokynu odvolacieho súdu súd prvej inštancie umožnil stranám oboznámiť sa s ich vyjadreniami, predložiť písomné vyjadrenia a následne vec prejednal za dodržania príslušných zákonných podmienok. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nemôžu byť žiadne pochybnosti, že uzatvorená zmluva medzi sporovými stranami je zmluvou spotrebiteľskou. Vzhľadom na začatie súdneho konania dňa 15.07.2020 ex offo skúmal, či v danom prípade žalobca uplatnil pohľadávku na súde včas. Uviedol, že zo strany žalobcu neboli predložené žiadne iné argumenty k námietke premlčania okrem tých, s ktorými sa už vysporiadal v predchádzajúcom rozsudku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že podmienky pre platné zosplatnenie úveru boli v predmetnom prípade kumulatívne splnené, preto nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu o nemožnosti aplikácie § 565 Občianskeho zákonníka. K samotnému posúdeniu premlčania poukázal nielen na závery svojho predchádzajúceho rozsudku, ale ja na závery Krajského súdu v Prešove. Moment zosplatnenia poskytnutého úveru nezakladá začiatok plynutia premlčacej doby, ale rozhodujúcou okolnosťou je dátum splatnosti tej splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu celého úveru. Lehota 15 dní, ktorá bola žalobcom poskytnutá na úhradu zvyšnej časti úveru po jeho zosplatnení nie je lehotou, ktorá by predlžovala premlčanie nároku. Podľa takéhoto výkladu žalobcu by potom bolo na žalobcovi, o akú dlhú dobu zákonnú premlčaciu lehotu predĺži, avšak dĺžka premlčacej doby je striktné stanovená zákonom a žiaden subjekt ju nemôže svojim jednostranným úkonom predlžovať. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca pri upozornení žalovaných na možnosť predčasného zosplatnenia úveru nešpecifikoval splátku, od ktorej nesplatenia odvíja svoje právo na zosplatnenie celého úveru. Keďže nebolo možné jednoznačne identifikovať výšku mesačnej splátky úveru a žalobca si nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia ani po zrušení rozsudku uzavrel, že v danom prípade, či už došlo k zosplatneniu v dôsledku omeškania so splátkou splatnou dňa 20.05.2015, alebo so splátkou splatnou späť tri mesiace od upozornenia, teda dňa 20.02.2017, nemení to nič na závere, že či už dňom 20.05.2015 alebo dňom 20.02.2017 začala plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovaných, tak trojročná premlčacia doba zosplatneného zvyšku dlhu uplynula najneskôr 20.05.2018, resp. 20.02.2020 a keďže žaloba bola podaná na súde až dňa 15.07.2020, stalo sa tak v čase, keď už nárok žalobcu bol nepochybne premlčaný. V rámci premlčania zohľadnil aj spočívanie premlčacej doby od 27.03.2020 do 30.04.2020 v súlade s ustanovením § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., avšak keďže došlo k uplynutiu premlčacej doby ešte pred 27.03.2020, je neplynutie lehôt podľa citovaného zákona bezvýznamné vo vzťahu k premlčaniu práva žalobcu. K poukázaniu žalobcu ohľadne premlčania na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/256/2018 zo dňa 22.11.2018, ktoré bolo predmetom prieskumu Ústavným súdom Slovenskej republiky sa stotožnil s vyjadrením žalovanej 2/, podľa ktorého ústavný súd v bode 55. a 57. odôvodnenia uviedol, že závery o premlčaní a nepremľčaní patria do konania, v ktorom sa rozhoduje o merite veci, pričom v tomto prípade išlo o neodkladné opatrenie. Na záver zdôraznil, že v postavení veriteľa bola nepochybne banka, ktorá ako profesionál mala vedomosť o tom, že žalovaní už od mája 2015 neuhrádzajú splátky úveru riadne a včas a v roku 2017 úver zosplatnila, preto neexistuje žiadne relevantné vysvetlenie, prečo podala žalobu na súd až dňa 15.07.2020. K námietke žalovanej 2/ a následne aj žalovaného 1/ ohľadne skutočnosti, že im neboli predložené Produktové obchodné podmienky pri podpisovaní zmluvy uviedol, že žalobca využil svoje dispozitívne oprávnenie a úver v celom rozsahu zosplatnil, v dôsledku čoho posúdil jeho nárok ako premlčaný.

5. O trovách konania žalovaného 1/ rozhodol podľa zásady úspechu v konaní, keď tento vzhľadom na zamietnutie žaloby bol v spore v celom rozsahu úspešný, avšak náhradu trov konania si neuplatnil a zo spisu mu žiadne preukázateľné trovy nevyplývajú, preto v súlade s procesnou ekonómiou podľa čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku nevyhradil rozhodnutie o výške trov konania

žalovaného 1/ samostatnému uzneseniu, ale rozhodol tak, že náhradu trov konania žalovanému 1/ voči žalobcovi nepriznal.

6. O trovách konania žalovanej 2/ rozhodol taktiež podľa zásady úspechu, keď vzhľadom na zamietnutie žaloby bola v spore v celom rozsahu úspešná a uplatnila si náhradu trov konania, preto jej ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 psím. f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že začiatok premlčacej doby nie je možné stanoviť na základe splatnosti splátky dňa 20.02.2017, ako to stanovil súd prvej inštancie. V prípade dohody o práve veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre neplnenie niektorej splátky, k splatnosti celej pohľadávky dochádza až na základe doručenia žiadosti na zaplatenie celej pohľadávky. Je tak na veriteľovi, či a kedy svoje oprávnenie využije, pričom pre splatnosť celej pohľadávky nie je významné, kedy mohol od dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky požiadať, ale či a kedy tak urobil. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka má vo vzťahu k samotnému oprávneniu veriteľa úver zosplatiť dispozitívny charakter. Uviedol, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bolo realizované na základe zmluvného dojednania, ktoré zakladá právo a nie povinnosť žiadať o zaplatenie celého dlhu. Najskôr až dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, resp. jeho doručením žalovaným vznikol žalobcovi nárok na úhradu splátok splatných od 20.10.2017 do 20.05.2038. Z uvedeného dôvodu je teda nevyhnutné určiť začiatok plynutia premlčacej doby pre splátky splatné po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru najskôr dňom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Nie je možné, aby premlčacia doba nesplatených anuitných splátok začala plynúť skôr, ako bola vyhlásená mimoriadna splatnosť pohľadávky. Poukázal na ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok, Obchodných podmienok a Produktových obchodných podmienok, ktoré upravujú právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Keďže predčasná splatnosť úveru bola vyhlásená ku dňu 19.10.2017 a lehota na dobrovoľné plnenie začala plynúť najskôr 23.10.2017, pred týmto dátumom si nemohol logicky uplatňovať celú zosplatenú pohľadávku na súde, a teda nemohla začať plynúť 3-ročná premlčacia doba. S poukazom na druhú alineu § 565 Občianskeho zákonníka je nevyhnutné považovať za splátku, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, splátku bezprostredne predchádzajúcu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. splátku splatnú dňa 20.09.2017. Okrem uvedeného poukázal aj na nevyhnutnosť zohľadnenia ustanovení zákona č. 62/2020 Z. z.. Uviedol, že žiadne zákonné ustanovenie neukladá veriteľom, aby vo výzve identifikovali konkrétnu splátku alebo splátky, s ktorými je dlžník v omeškaní. Rovnako nevyplýva ani povinnosť označiť písomnosti, na základe ktorých dochádza k vyhláseniu predčasnej splatnosti pohľadávky. V dôsledku nesprávne zamietnutej žaloby bolo nesprávne rozhodnuté aj o náhrade trov konania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil odvolaním napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu voči žalovaným náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Žalovaný 1/ sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, preto navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil.

9. Žalovaná 2/ sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že argumentáciu žalobcu považuje za zmätočnú, najmä za tendenčnú. Poukázala na to, že s argumentáciou žalobcu sa vysporiadal odvolací súd a nevidí dôvod sa od tejto odkloniť. Uviedla, že žiadne zo skutkových tvrdení prednesených žalobcom ani nepopreli, preto ich nie je možné považovať za sporné. Poukázala na to, že gramatický, logický ako aj systematický výklad § 103 Občianskeho zákonníka stavia argumentáciu žalobcu do pozície výkladu contra legem. Považovala za neprípustné, aby žalobca označoval počiatok plynutia premlčacej doby v priamom rozpore so znením tohto ustanovenia. Pripustenie takéhoto výkladu by viedlo k predlžovaniu omeškania dlžníkov a k prispôsobovaniu plynutia premlčacej doby, tak, aby nárok veriteľa premlčaný nebol. Ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka exaktne stanovuje počiatok plynutia premlčacej doby, t.j. od zročnosti splátky, ktorá spĺňa zákonné požiadavky, pričom z tohto ustanovenia nevyplýva ani žiadna možnosť si túto dojednať odlišne. V tejto súvislosti opätovne poukázala na rozhodovaciu prax odvolacích súdov. Za irelevantné považovala aj konštatovanie žalobcu, že premlčacie lehoty neplynuli s poukazom na zákon č. 62/2020 Z. z., keďže premlčanie nastalo mimo rámca doby pozastavenia plynutia premlčacích dób. Z uvedených dôvodov navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uplatnila si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalobca sa vyjadril tak, že v celom rozsahu zotrúva na svojich doterajších podaniach, najmä podaného odvolania. Pre doplnenie uviedol, že mal právo nie povinnosť žiadať zaplatenie celého dlhu. K začiatku plynutia premičacej doby vo vzťahu k predčasne zosplatneným splátkam je primárne významný moment vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky veriteľom a nie moment prvej omeškanej splátky. Potom mu vznikol nárok na jednorazovú úhradu splátok pôvodne splatných od 20.10.2017 do 20.05.2038. Následne po zohľadnení § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., teda pripočítaním 35 dní k dátumu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti by nastalo uplynutie premičacej doby 12.11.2020. Žaloba bola podaná 15.07.2020, t.j. pred uplynutím premičacej doby. Súd prvej inštancie tak nesprávne aplikoval § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., nakoľko nesprávne určil moment uplynutia premičacej doby a rozhodol tak v rozpore s platným právom a zisteným skutkovým stavom. Navrhol, aby odvolací súd zmenil odvolaním napadnutý rozsudok tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu voči žalovaným náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

11. Žalovaný 1/ uviedol, že sa nebude vyjadrovať.

12. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. Žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil s postupom súdu prvej inštancie ohľadom určenia začiatku premičacej doby ním uplatneného nároku a uviedol argumenty, ktoré majú svedčiť v prospech určenia začiatku premičacej doby od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru. Odvolací súd uvádza, že žalobca v rámci podaného odvolania, ako ani v rámci jeho ďalšieho vyjadrenia v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ale trval na argumentácii, ktorú prezentoval v rámci konania už skôr. Odvolací súd preto nevzhliadol žiaden dôvod, pre ktorý by doterajšia argumentácia tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu bola nesprávna, preto na tieto v plnom rozsahu odkazuje.

17. Žalobca v podanom odvolaní zastával názor, že možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru nie je povinnosťou, ale právom veriteľa, preto záleží od rozhodnutia veriteľa kedy a či vôbec vyhlási mimoriadnu splatnosť spotrebiteľského úveru a bude tak požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, čo má zásadný vplyv aj na určenie začiatku plynutia premičacej doby. Rovnako ako uviedol súd prvej inštancie a ako poukazovala aj žalovaná 2/ v rámci odvolacieho konania, s takouto argumentáciou žalobcu sa nie je možné stotožniť, pretože uvedeným postupom by dochádzalo k neprimeranému znevýhodňovaniu spotrebiteľov, keďže rozhodnutie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru by bolo ponechané výlučne na rozhodnutí veriteľov, a to bez akéhokoľvek časového obmedzenia, čo je rozporné s princípom právnej istoty spotrebiteľov. Uvedeným konaním by bolo na vôli veriteľov, kedy a či vôbec sa budú domáhať svojho

práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru, a teda na rozhodnutí veriteľov by bolo aj určenie začiatku plynutia premlčacej doby, čo je neprípustné.

18. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že § 565 Občianskeho zákonníka má dispozitívny charakter, teda splatnosť celej pohľadávky nenastáva automaticky v dôsledku omeškania dlžníka so splatením niektorej splátky, ale je podmienená dispozitívnym úkonom veriteľa vo forme žiadosti, resp. výzvy na plnenie celého dlhu, teda ide o oprávnenie veriteľa, ktorý toto právo využiť môže, ale nemusí. Na strane druhej je však potrebné zdôrazniť, že v predmetnom prípade ide o spotrebiteľský spor, čo nebolo v priebehu konania sporné a ani namietané sporovými stranami, preto okrem § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné postupovať aj v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý „spresňuje“ podmienky uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských sporoch, pričom všetky tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že všetky podmienky boli kumulatívne splnené, teda došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Rovnako v prípade určenia začiatku plynutia premlčacej doby pri uplatnení práva v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, bolo potrebné postupovať v zmysle druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka, ktoré výslovne určuje začiatok plynutia premlčacej doby od splatnosti nesplnenej splátky pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru, preto argumentácia žalobcu ani v tomto smere nebola dôvodná.

19. Vzhľadom na to, že v priebehu konania nebolo možné jednoznačne určiť splátku, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru a žalobca uvedené nezrovnalosti neodstránil ani po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, aj v tomto smere možno prisvedčiť správnosti postupu súdu prvej inštancie, ktorý v dôsledku uvedených zistení následne správne posudzoval vznesenú námietku premlčania, pričom správne dospel k záveru o uplatnení žalobcovho nároku po jej uplynutí. Žalobca aj v rámci odvolacieho konania opätovne poukazoval na nutnosť aplikácie ust. § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., avšak vzhľadom na to, že k uplynutiu premlčacej doby došlo skôr, ako k prerušeniu plynutia premlčacích dôb na základe uvedeného zákona, nebolo možné vyhodnotiť túto námietku za dôvodnú. Napokon s uvedenou skutočnosťou sa dostatočne vysporiadal už súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 46. odôvodnenia).

20. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobcu zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedajú aj správne súvisiace výroky II. a III. o trovách konania vo vzťahu k žalovaným.

22. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1, 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešným žalovaným v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).